

Sygn. akt I PK 279/16

POSTANOWIENIE

Dnia 1 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa I. B.
przeciwko C. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
o wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 czerwca 2017 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 3 marca 2016 r., sygn. akt IX Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 marca 2016 r., sygn. akt IX Pa (...), Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w K. – w sprawie z powództwa I. B. przeciwko C. Spółce z o.o. w S. o wynagrodzenie – oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy w P. z dnia 31 lipca 2015 r., sygn. akt IV P (...), oddalającego, po ponownym rozpoznaniu sprawy, powództwo.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego powódka zaskarżyła skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na przyczynę przyjęcia skargi określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W ocenie autora skargi oczywista zasadność jego skargi wynika z tego, że „Sąd nie rozpoznał wszystkich zarzutów apelacji, a ponadto błędna ocena materiału dowodowego - dokonana przez Sąd II instancji - ma charakter rażący”. Sąd drugiej instancji

„w uzasadnieniu wyroku nie odniósł się w żaden sposób do zarzutów apelacji w zakresie nierozważenia przez Sąd I Instancji w sposób wszechstronny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie, w szczególności treści pisma Dyrekcji Szpitala z dnia 16 lutego 2010 r., którego żaden punkt nie wskazuje, aby Pracodawca przed wytoczeniem powództwa kwestionował swoje zobowiązanie do wypłaty podwyżek w wysokości 2.500,00 zł w roku 2009 oraz 3.000,00 zł w roku 2010 tudzież aby upatrywał konieczność przeprowadzenia wcześniejszych negocjacji w tym zakresie. Tym samym uznać należy, że Sąd również rażąco naruszył art. 233 § 1 k.p.c., gdyż dokonał ustaleń, wbrew materiałowi dowodowemu zebranemu w niniejszej sprawie i przyjął, że w dacie podpisywania Aneksu Nr 1 pracodawca nie zobowiązał się do wypłaty podwyżek w wysokości 2.500,00 zł w roku 2009 oraz 3.000,00 zł w roku 2010. Mimo, że okoliczności te wynikały wprost z treści dokumentów, znajdujących się w aktach sprawy, co prowadzi do wniosku, że ustalenia poczynione przez Sąd II instancji były oczywiście błędne i uzasadnia wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o nieuwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi powódki do rozpoznania, ewentualnie na wypadek przyjęcia skargi do rozpoznania pozwana wniosła o oddalenie skargi kasacyjnej powódki jako bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty

świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego)

określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Autor rozpatrywanej skargi swoje twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wiąże z zarzutem nierozpoznania przez Sąd drugiej instancji wszystkich zarzutów apelacji oraz błędną oceną materiału dowodowego dokonaną przez Sąd drugiej instancji. Tak przedstawione twierdzenia uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej – poza swoją ogólnikowością – nie uwzględniają przede wszystkim stanowiska zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K. w zakresie oceny materiału dowodowego sprawy w kontekście rozważenia zasadności dochodzonego w sprawie roszczenia o wynagrodzenie – stanowiska obszernie przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd drugiej instancji rozpoznawał apelację powódki od wyroku Sądu pierwszej instancji z zachowaniem reguł określonych w art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c.; uwzględnił przy tym wszystkie zarzuty apelacji skarżącej. Wbrew temu, co twierdzi skarżąca nie miała miejsca sugerowana w uzasadnieniu wniosku sytuacja „rażącego” naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie ustaleń „wbrew materiałowi dowodowemu zebranemu w niniejszej sprawie”. Sąd drugiej instancji podzielił stanowisko wyroku Sądu pierwszej instancji, że postanowienie Aneksu nr 1 o treści: „pozostałe uzgodnienia dotyczące pkt 3 będą realizowane jak zapisano dnia 9 czerwca 2008 r., tj. 2.500 zł w 2009 r., 3.000 zł w 2010 r. oraz podejmowania co kwartał negocjacji związkowych z przepływem środków finansowych do szpitala” stanowiło zapis docelowych oczekiwań, natomiast nie miało charakteru postanowienia rodzącego obowiązek dokonania takiej podwyżki. Powyższe stanowisko poprzedziło szeroko prowadzone postępowanie dowodowe; oparte na analizie całości zgromadzonego

w sprawie materiału dowodowego. Sądy uwzględniły przy tym w swojej ocenie treść pisma Dyrekcji Szpitala z 16 lutego 2010 r., o którym mowa w uzasadnieniu wniosku. Skarżąca kwestionując trafność zaskarżonego wyroku ogranicza się do eksponowania wybranych elementów stanu faktycznego sprawy i uzasadnia nimi swoje racje. Podkreślić wypada, że o ocenie bezzasadności dochodzonego w sprawie przez powódkę roszczenia o wynagrodzenie decydowała całościowa ocena materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie dokonana przez Sądy z zachowaniem reguł swobodnej sędziowskiej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.).

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.